

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/69/2016
Identifikačné číslo spisu: 4015200070
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4015200070.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: THOMAS - CAR s.r.o., Gazdovská 772/21, Komárno, IČO: 45 618 526, zastúpený JUDr. Marcelom Habrmanom, advokátom, Tajovského 12, Nové Zámky, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/503772/2014 zo 14. novembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/15/2015-63 zo 16. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/15/2015-63 zo 16. marca 2016, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11S/15/2015-63 zo 16. marca 2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100304/1/503772/2014 zo 14. novembra 2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 9410402/5/3840913/14/Rig z 12. augusta 2014 a ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) určil žalobcovi ako daňovému subjektu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 2. štvrtrok 2011 rozdiel dane v sume 18 230,00 eur, nepriznal mu nadmerný odpočet 104,60 eur a vyčíslil mu vlastnú daňovú povinnosť 18 125,40 eur.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí podrobne uviedol rozsah a obsah žalobných dôvodov, vrátane dôvodov doplnených po uplynutí lehoty na podanie žaloby, vyhodnotil predmet a spôsob konania daňových orgánov a dospel k záveru, že žalobca nebol preskúmaným rozhodnutím a konaním ukrátený na svojich právach .

II.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal zmeny rozsudku krajského súdu a zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia správcu dane a vrátenia veci žalovanému na nové konanie.

Podľa žalobcu rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V dôvodoch odvolania žalobca uviedol, že „na základe informácií získaných z nazretia do spisového materiálu sa zistilo, že upovedomenie o vypočutí svedka zo dňa 8.10.2012 bolo doručené a prevzaté neoprávnenou osobou, nebolo prevzaté kontrolovaným daňovým subjektom, nakoľko podpis uvedený na doručení neprislúcha pánovi Tamásovi Simonovi, hoci za neznámym podpisom je uvedený dovetok „konateľ“. Podľa žalobcu je jednoznačne preukázateľné, že podpis na doručení nepatrí jedinému konateľovi daňového subjektu a teda je nepochybné, že uvedené upovedomenie bolo doručené buď neoprávnenej osobe alebo nebolo vôbec, ale jednoznačne nebolo doručené daňovému subjektu, ktorého procesné práva v daňovom konaní boli týmto porušené.“ V ďalšej časti odôvodnenia žalobca zotrváva na tom, že neboli dodržané ustanovenia § 30 a 31 zákona č. 563/2009 Z.z. K ústnemu pojednávaniu konanému dňa 23. októbra 2012, na ktorom sa uskutočnil výsluch svedka W. I., žalobca uviedol, že tohto pojednávania sa nezúčastnila žiadna osoba, ktorá by pre konateľa žalobcu vykonala preklad z jazyka maďarského do jazyka slovenského a naopak. Konateľ žalobcu teda nemohol mať vedomosť o tom, ako prebiehal výsluch svedka, aké otázky mu boli položené a ako na ne odpovedal. Žalobca ďalej uviedol, že nemôže byť na jeho ľarchu, ak si jeho maďarskí obchodní partneri nesplnili svoje povinnosti vyplývajúce im z daňových predpisov a uskutočnené obchodné transakcie nezaevidovali do svojho účtovníctva. V predmetnej veci sa jedná o dodanie tovaru z tuzemska do iného členského štátu podľa § 8 zákona č. 222/2004 Z.z., pričom k prevodu tovaru došlo na území Maďarska a zdanený by teda mal byť subjekt v Maďarsku.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomného vyjadrenia k žalobe, nakoľko žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, len tie, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril.

III.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. mája 2019 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane, ktorým správca dane po vykonanej daňovej kontrole určil žalobcovi za zdaňovacie obdobie 2. štvrtrok 2011 rozdiel dane v sume 18 125,40 eur na dani z pridanej hodnoty. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal dodanie tovaru (motorových vozidiel) do iného členského štátu - Maďarska, ako deklaroval predloženými faktúrami, a preto si neoprávnene uplatnil oslobodenie od dane podľa § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z.

IV.

Žalobca v podanej žalobe (ust. § 249 ods. 2 OSP), okrem iného namieta, že neboli dodržané jeho procesné práva v priebehu daňovej kontroly. Ich nedodržanie malo spočívať v tom, že upovedomenie o výsluchu svedka zo dňa 08.10.2012 bolo doručené a prevzaté neoprávnenou osobou, teda nie žalobcom ako kontrolovaným daňovým subjektom, nakoľko podpis na doručení nie je podpisom konateľa žalobcu Tamása Simona, napriek tomu, že za neznámym podpisom je uvedené „konateľ“. Žalobca tvrdil, že bol sfaľovaný podpis na doručení a výsluch svedka (majiteľa skladu W. I.) bol vykonaný nezákonne, nakoľko nemohol klásť svedkovi otázky a nebolo mu umožnené vyjadriť sa ku skutočnostiam rozhodujúcim pre náležité zistenie skutkového stavu v daňovom konaní.

Krajský súd uviedol, že na túto námietku nemohol prihliadnuť o. i. aj z dôvodu, že v administratívnom spise sa nachádza viacero doručení s adresou sídla žalobcu, na ktorých je nečitateľný podpis s poznámkou „konateľ“, čo preukazuje, že preberanie zásielok takýmto spôsobom bolo u žalobcu obvyklé a poskytovateľ poštových služieb doručoval písomnosti osobe, ktorú žalobca poveril prijímaním písomností. Žalobca na všetky podania správcu dane vždy reagoval (nikdy nenamietał ich nedoručenie, resp. doručenie neoprávnenej osobe) a rovnako tak reagoval i na upovedomenie zo dňa 08.10.2012 o výsluchu svedka W. I.. Konateľ žalobcu sa výsluchu tohto svedka osobne zúčastnil, čoho dôkazom je zápisnica o ústnom pojednávaní zo dňa 23.10.2012, na ktorom bol tento svedok vypočutý, pričom konateľ žalobcu nemal na svedka žiadne otázky a sám na otázku správcu dane odpovedal. Na základe uvedeného je potom, podľa názoru krajského súdu nepochybné, že upovedomenie o výsluchu svedka sa dostalo do dispozície žalobcu, ktorý o výsluchu svedka vedel a nebol teda ukrátený na svojich právach, keďže konateľ žalobcu sa osobne výsluchu zúčastnil. Túto skutočnosť však žalobca v podanej žalobe zamlčal, keď tvrdil len to, že mu nebolo doručené upovedomenie o výsluchu svedka. Správca dane pri doručovaní upovedomenia zo dňa 08.10.2012 o výsluchu svedka W. I. postupoval podľa ust. § 30 ods. 2, 3 zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok). Krajský súd bol toho názoru, že takýto postup správcu dane a samotná účasť konateľa žalobcu na výsluchu svedka dňa 23.10.2012 nepoukazuje na porušenie procesných práv žalobcu v priebehu daňovej kontroly.

Neuniklo pozornosti krajského súdu, že na prítomnosť konateľa žalobcu na ústnom pojednávaní dňa 23.10.2012 (ktorá podľa zistenia krajského súdu vyplýva i z predloženého administratívneho spisu) poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe. Žalobca až následne, v podaní doručenom súdu dňa 03.07.2015 (teda nepochybne po uplynutí lehoty na podanie žaloby) priznal, že konateľ žalobcu sa výsluchu tohto svedka zúčastnil, ale nakoľko sa jedná o cudzieho štátneho príslušníka nebola prítomná žiadna osoba, ktorá by vykonala preklad z jazyka maďarského do jazyka slovenského a naopak. V tomto podaní žalobca tvrdil, že z dôvodu absencie prekladateľa na pojednávaní, konateľ nebol riadne oboznámený s jeho priebehom, nemohol sa vyjadrovať, klásť otázky a boli teda porušené jeho práva v zmysle ust. § 45 ods. 1, písm. e/ zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní.

Z administratívneho spisu však krajský súd zistil, že na ústnom pojednávaní dňa 23.10.2012, kedy bol vykonaný výsluch svedka W. I. konateľ žalobcu nepožiadaval o ustanovenie tlmočníka za účelom tlmočenia priebehu ústneho pojednávania, nemal námietky proti priebehu pojednávania, na vypočúvaného svedka nemal žiadne otázky a sám odpovedal na otázku správcu dane, pričom zápisnicu o ústnom pojednávaní na znak súhlasu podpísal. Pokiaľ sa na výsluch svedka W. I. dostavil konateľ

žalobcu bez sprievodu osoby, ktorá by mu bola tlmočila priebeh pojednávania a výsluch svedka, bolo jeho právom (vo vlastnom záujme) požiadať správcu dane pred začatím pojednávania, resp. výsluchu svedka o zabezpečenie tlmočníka. Pokiaľ tak neurobil, nemôže súd žalobcovi prisvedčiť, že boli porušené ústavné práva žalobcu, ktorý je slovenskou právnickou osobou so sídlom na území Slovenskej republiky, ktorej konateľ je zahraničný štátny občan a tiež daňovým subjektom, u ktorého správca dane vykonával daňovú kontrolu (účastník daňového konania). Žalobca sa v priebehu daňovej kontroly písomne vyjadroval v slovenskom jazyku, pričom jeho podania sú opatrené podpisom konateľa a pokiaľ tvrdí, že nebol riadne oboznámený s priebehom pojednávania konaného dňa 23.10.2012, o toto právo sa sám pripravil v dôsledku toho, že si nezabezpečil osobu, ktorá by mu priebeh pojednávania tlmočila. Výsluch predvolaného svedka vykonaný dňa 23.10.2012 navyše podľa názoru súdu nemožno v predmetnej veci označiť za „kľúčový“ (ako to uviedol žalobca v podanej žalobe), a to vzhľadom k obsahu výpovede svedka, nakoľko tento sa vo svojej výpovedi žiadnym spôsobom nevyjadroval k dodaniu tovaru (motorové vozidlá) odberateľovi resp. žalobca žiadny súvis nepreukázal. Takýto názor súdu vychádza z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.01.2011 v konaní pod sp. zn. 2Sžf 34/2010. Daňový poriadok (zák. č. 563/2009 Z.z.) v tomto smere neprinesol žiadnu zmenu pokiaľ ide o zastupovanie v daňovom konaní, resp. používanie jazyka.

V.

Pokiaľ medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalobca splnil alebo nespĺnil podmienky na oslobodenie od platenia dane z pridanej hodnoty uplatnené pri tovare (motorové vozidlá), ktoré mal podľa jeho tvrdenia a predkladaných dokladov dodať v rozhodnutí označenému daňovému subjektu v Maďarsku v 2. štvrtroku 2011 a či tieto predložené doklady právne relevantným spôsobom preukazujú dodanie tovaru v rozhodnutí označeným daňovým subjektom do iného členského štátu Európskej únie, krajský súd dospel k záveru, že hoci v daňovom priznaní za 2. štvrtrok roku 2011 žalobca uviedol dodanie tovaru s oslobodením od dane podľa ust. § 43 ods. 1 a 4 zákona o dani z pridanej hodnoty, v rámci daňovej kontroly nepreukazoval, že sa jedná o tovar odoslaný a dodaný do Maďarska. Pri odoslaní tovaru do iného členského štátu je pre oslobodenie od dane z pridanej hodnoty potrebné skúmať najmä prechod práva nakladať s tovarom ako vlastníka na nadobúdateľa a zároveň fyzický pohyb tovaru. Zistenia maďarskej daňovej správy, uvedené v rozsudku krajského súdu, nepotvrdovali žalobcom tvrdené dodanie tovaru do iného členského štátu Európskej únie, konkrétne do Maďarska. Z týchto dokladov a zo zistení maďarskej daňovej správy nie je zrejmé, kto a akým spôsobom vykonal, resp. zabezpečil prepravu do Maďarska. V predmetnej veci bol teda žalobca povinný preukázať, že splnil podmienky oslobodenia od dane z pridanej hodnoty a že tovar - motorové vozidlá v kontrolovanom zdaňovacom období podľa predložených faktúr dodal do Maďarska označeným odberateľom.

Dodanie tovaru odberateľom do Maďarska žalobca preukazoval predložením faktúr vystavených pre odberateľov (odberateľmi nepotvrdené) a pripojenými príjmovými pokladničnými dokladmi, ktoré ale nemajú základné náležitosti účtovného dokladu (je bez podpisu, nie je z neho ani zrejmé, kto uvedenú sumu prevzal). Tieto doklady jednoznačne a dostatočne nepreukazujú dodanie tovaru do iného členského štátu. Ani na základe dožiadania o poskytnutie daňových informácií, maďarská daňová správa nepotvrdila dodanie tovaru označeným spoločnostiam ako odberateľom zo strany žalobcu ako dodávateľa podľa faktúry. Žalobcom predložené faktúry o dodávke tovaru pre deklarovaných odberateľov do Maďarska neobsahujú ani údaje, ktoré dňový doklad musí obsahovať podľa ust. § 71, ods. 2, písm. h/, resp. ust. 72 ods. 2, písm. h/ zák. č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, teda uplatnenú sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane, resp. odkaz na § 42 alebo 43 tohto zákona, odkaz na článok 136 alebo 138 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty v znení smernice Rady 2006/138/ES z 19. decembra 2006 alebo informáciu, že dodanie tovaru je oslobodené od dane.

Krajský súd súčasne poukázal na ustálenú prax a judikatúru súdov pokiaľ ide o požiadavky na dokladovanie vývozu tovaru do iného členského štátu a konštatoval, že žalobcom predložených dokladov nemožno vyvodiť jednoznačný záver o vývoze a dodaní tovaru do iného členského štátu. Zákon č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov účinnom v kontrolovanom zdaňovacom období stanovoval kumulatívne podmienky na uplatnenie práva na

odpočítanie dane z pridanej hodnoty, ktoré žalobca v priebehu daňovej kontroly nepreukázal.

Krajský súd považoval za potrebné uviesť a zdôrazniť, že úlohou správcu dane nie je preukazovať existenciu daňovej transakcie, ale overovať, či ju daňový subjekt správne deklaroval a preukázal. Daňové orgány si urobili správny záver, že žalobcom predložené listinné doklady sú z hľadiska ich použiteľnosti pre účely oslobodenia od dane z pridanej hodnoty použiteľné vtedy, ak je nepochybné, že údaje v nich uvedené odrážajú skutočnosť, teda že tovar bol i reálne dodaný (materiálne plnenie) odberateľovi. Žalobca v predmetnej veci dostatočne nepreukázal dodanie ním deklarovaného tovaru do Maďarska pre spoločnosti, ktoré uviedol, teda nepreukázal splnenie podmienok na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty. Správne a v zmysle vyššie citovaného zákona potom postupoval správca dane, keď vydal rozhodnutie, ktorým žalobcovi určil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 2. štvrtroku roku 2011 v sume 18 230 Eur. Správne postupoval i žalovaný, keď toto rozhodnutie správcu dane potvrdil podľa ust. § 74 ods. 4 zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Krajský súd bol toho názoru, že žalovaný správny orgán riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci.

VI.

Odvolací súd konštatuje, že dôvodom odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu je tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom. Žalobca túto časť odvolania bližšie neodôvodnil. Podstatou odvolania je opakovanie tvrdení o porušení jeho procesných práv v daňovom konaní ako aj tvrdenie, že tovar bol dodaný do zahraničia a zdanený mal byť zahraničný subjekt.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu a odkazuje na podrobné dôvody rozsudku krajského súdu vrátane odkazov na ustálenú súdnu judikatúru.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Pre uplatnenie oslobodenia od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu Európskej únie musí daňový subjekt splniť podmienky stanovené v § 43 zákona č. 222/2004 Z.z.

Ustanovením § 43 ods. 1 a 5 zák. č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov sú stanovené podmienky oslobodenia od dane z pridanej hodnoty pri tovare, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet a príkladom sú uvedené doklady, ktorými možno preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu. V predmetnej veci bol teda žalobca povinný preukázať, že splnil podmienky oslobodenia od dane z pridanej hodnoty a že tovar - motorové vozidlá v kontrolovanom zdaňovacom období podľa predložených faktúr dodal do Maďarska označeným odberateľom označeným vo faktúrach (odberateľom nepotvrdené), ktorými vývoz preukazoval a pripojenými príjmovými pokladničnými dokladmi, ktoré ale nemajú základné náležitosti účtovného dokladu (je bez podpisu, nie je z neho ani zrejme, kto uvedenú sumu prevzal). Tieto doklady jednoznačne a dostatočne nepreukazujú dodanie tovaru do iného členského štátu, a to s poukazom na tú skutočnosť, že žalobca jednoznačne nepreukázal ani nadobudnutie tovaru, pri ktorom deklaroval jeho vývoz do Maďarska. Ani na základe dožiadania o poskytnutie daňových informácií, maďarská daňová správa nepotvrdila dodanie tovaru odberateľom označeným zo strany žalobcu ako dodávateľa. Z týchto dokladov a zo zistení maďarskej daňovej správy nie je zrejme, kto a akým spôsobom vykonal, resp. zabezpečil prepravu do Maďarska.

Odvolací súd osobitne pritom poukazuje na povinnosť platiteľa dane podľa § 43 ods. 5 zákona č.

222/2004 Z.z. preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4 uvedeného ustanovenia zákona. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu nielen kópiou faktúry, ale aj inými dokladmi (prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu, inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar, a to v závislosti od toho, kto prepravu vykonal). V danom prípade žalobca bremeno tvrdenia a bremeno dôkazov v daňovom konaní neunesol.

VII.

Pokiaľ ide o dôvody odvolania, ktoré sa týkajú žalobcom tvrdeného procesného pochybenia daňových orgánov, odvolací súd sa rovnako stotožňuje s dôvodmi rozsudku krajského súdu, podľa ktorého k porušeniu ustanovení o doručovaní písomností daňovou správou nedošlo. Navyše, je nesporné, že konateľ žalobcu sa zúčastnil na vypočutí svedka, hoci tvrdil, že mu oznámenie nebolo doručené.

Podľa § 45 ods. 1 písm. e) daňového poriadku daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní. Ani sám žalobca netvrdí, že by jeho konateľovi bolo bránené toto právo uplatniť.

Podľa § 5 daňového poriadku, pri správe daní sa používa štátny jazyk a písomnosti správcu dane sa vyhotovujú a podania daňového subjektu musia byť v štátnom jazyku. (ods. 1). Správca dane podľa § 5 ods. 3 daňového poriadku zaobstará tlmočníka fyzickej osobe, ktorá je odkázaná na tlmočenie v posunkovej reči, artikulačné tlmočenie alebo taktilné tlmočenie. (definície obsahuje § 44 zák. č. 448/2008 Z.z. Podľa ods. 3 fyzická osoba je odkázaná na a) tlmočenie v posunkovej reči, ak je nepočujúca alebo má ťažkú obojstrannú nedoslýchavosť a jej komunikačným prostriedkom je posunková reč, b) artikulačné tlmočenie, ak je nepočujúca alebo má ťažkú obojstrannú nedoslýchavosť získanú po osvojení si reči alebo pred jej osvojením a neovláda formy komunikácie sluchovo postihnutých najmä posunkovú reč, posunkovanú slovenčinu, alebo c) taktilné tlmočenie, ak je hluchoslepá a má vrodené alebo získané postihnutie dvoch zmyslových orgánov, ktoré pre komunikáciu so spoločnosťou vyžadujú špecifický komunikačný systém viazaný na stupeň straty sluchu a stupeň straty zraku.

V danom prípade je nesporné, že konateľ žalobcu nevyužil právo klásť svedkovi, pri výsluchu ktorého bol prítomný, otázky. Skutočnosť, že výsluchu sa zúčastnil ako konateľ žalobcu súčasne znamená, že nevyužil túto možnosť na získanie dôkazu spôsobilého na preukázanie skutočností rozhodujúcich pre oslobodenie od daňovej povinnosti. Žalobca nemôže prenášať zodpovednosť za to, že konaniu nerozumel, na daňový orgán. Ako konateľ túto skutočnosť nielenže daňovému orgánu neoznámil, ale ani nekonal v záujme žalobcu spôsobom, ktorým by si pri výsluchu svedka prítomnosť tlmočníka sám zabezpečil. Konateľ v danom prípade nebol v postavení fyzickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa koná, ale bol v postavení právnickej osoby, za ktorú koná a ktorej práv a povinností sa daňová kontrola týka a ktorá má dôkaznú povinnosť podľa § 24 zákona. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 5 zákona podčiarkuje, že pri správe daní sa používa štátny jazyk a orgán daňovej správy má povinnosť zaobstaráť tlmočníka len v prípade stanovenom zákonom (§ 5 ods. 3) fyzickej osobe. V prejednávanej veci preto nebol dôvod na zaobstaranie tlmočníka konateľovi právnickej osoby daňovým orgánom.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd v uvedenom smere len doplnil dôvody prvostupňového rozsudku. V procesných postupoch správou dane a odvolacieho orgánu ani krajský súd a ani odvolací súd nezistil vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

VIII.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, dospel v prejednávanej veci rovnako ako krajský súd k záveru o zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/15/2015-63 zo 16. marca 2016, ktorým krajský súd žalobu žalobcu zamietol, najvyšší

súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s ustanovením § 250ja ods. 3 vety druhej.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.